

2009-07-30, Četvrtak, 30 Srpanj 2009

Ante Rokov Jadrijević, dipl. ing.: Postoji li tzv. “sporni problem” u Piranskom zalivu?

Uvodna napomena:

sutra će se u hrvatskom dvorcu Trakošćan sastati (ovaj put pod američkim, a ne EU kišobranom!!) naša nova premijerka Jadranka Kosor i slovenčki premijer-maneken Borut Pahor.

Tim povodom, danas i ovdje, ja im šaljem ovu moju (staru!) poputdbinu!

A.R.J.

Postoji li tzv. “sporni problem” u Piranskom zalivu?

ZBOG ČEGA SU SE GRANIĆ I FRLEC OPET SLOŽILI DA SE U NIČEMU NE MOGU SLOŽITI !

Uvodna napomena:

ovaj publicistički tekst je djelomično objavljivan u velikim prekidima – u tri dijela i u 26 dana u Vjesniku, užasno izmasakriran, odnosno cenzuriran od strane ondašnjeg glavnog urednika Vjesnika gosp. Nenada Ivankovića.

Inače, ja visoko cijenim g. N. Ivankovića.

Višegodišnje slovenačko durenje i zanovijetanje u Piranskom zalivu nije ni ovaj put - prigodom sastanka Granića i Frleca u Mokricama - okončano , nego je po tko zna koji put s naše strane pohvaljeno.

Kako “pohvaljeno”?

Vrlo jednostavno, jer je naš ministar vanjskih poslova dr. Mate Granić još jednom direktno potvrdio da postoji “sporni problem” u Piranskom zalivu !

Naprotiv, taj “sporni problem” uopće ne postoji!!

Štoviše, mogao bi postojati, ali točno obrnuto.

Naime, Hrvatska bi mogla tražiti P O V R A T onog dijela hrvatskog teritorija s lijeve strane u š ć a rijeke Dragonje u Piranskom zalivu, koji joj je prijevarom Borisa Kidriča oduzet, nakon što je triumvirat Kardelj-Tito-Ranković dao uhapsiti i potom ubiti Andriju Hebranga (Starijeg), tvrdoglavog hrvatskog nacinalista - komunističkog ideološkog usmjerenja i djelovanja.

Ubojstvom Hebranga, automatski je uzdrman i drugi tvrdoglavi hrvatski nacionalist komunističkog ideološkog usmjerenja i djelovanja, general Većeslav Holjevac, koji je 1945.g. bio komandant Vojne uprave Jugoslavenske armije (VUJA) u Istri, sa sjedištem u Opatiji.

On je odmah poslije hapšenja Hebranga bio povučen u Beograd (i poslat u Istočni Berlin za vojnog atašea, dakle “udaljen”), a na njegovo mjesto je postavljen potpukovnik Mirko Lenac, politički komesar 13. Primorsko-Goranske divizije.

Sjedište VUJA je tada iz Opatije prebačeno u Kopar, sredinom ljeta 1947.g., kada je na temelju Mirovnog sporazuma s Italijom od 10. II. 1947.g. trebalo oformiti STT (Slobodni teritorij Trsta).

Nekako istovremeno je na čelo Hrvatske doveden mlitavi dr. Vladimir Bakarić.

Kad se počela na Dragonji ustanovljavati etnička, odnosno narodnosna granica (koja je, istini za volju, dogovorena i poštivana još u ljeto 1944.g. sa SNOS-om), došlo je do nereda u gradiću Gradin na Gornjoj Bujštini, kao i u Črnici kod Buzeta, a Bakarić se ponio nevjerovatno mlako, te su komunisti u Buzetu morali poduzimati akcije na svoju ruku da bi smirili stanje na svom terenu.

Slovenački iredentistički plan u Istri je tako privremeno zaustavljen (kao što je 2 godine ranije bio osujećen u Furlaniji i Trstu, i kao što je 1919.g. bio zaustavljen u Koruškoj).

A uskoro je nastupilo i mračno razdoblje Informbiroa i sukoba sa Staljinom.

Čim se stanje malo smirilo, 4.IV. 1951.g. je iz Kopra povučen pukovnik Mirko Lenac, a na njegovo mjesto je postavljen pukovnik Miloš Stamatović, desna ruka Borisa Kidriča, svemoćnog saveznog ministra industrije i poljoprivrede.

Mjesec-dva po dolasku pukovnika Stamatovića, počelo je čišćenje i proširivanje starog i malog kanalića Sv. Odorika, koji je nekad služio za

sprečavanje plavljenja Sečovljanskog polja i Drage, te solana na ušću Dragonje.

Radovima je upravljao dr. Božidar Ekl iz Rijeke, što je i razumljivo samo po sebi.

A onda je Kardelj lukavo i podmuklo pomaknuo slovenačku granicu na kanal Sv.Odorika, čime je Hrvatskoj oduzeto 60-100 hektara hrvatskog (!!)

zemljišta, na čijem je gornjem dijelu kasnije sagrađen Portoroški aerodrom.

Prije toga su Agrarnom reformom 1946.g. Hrvatima oduzete njihove solane s obe strane ušća Dragonje i pretvorene u državno poduzeće (koje je nešto kasnije pripalo Sloveniji).

Slovinci se nisu zadovoljili samo s time, nego su vrebali novu priliku.

Ona im se ukazala odmah po sklapanju mirovnog memoranduma o suglasnosti, u Londonu 1954.g. , te njegove ratifikacije u Saveznoj skupštini.

Pod izlikom tobože novonastale pravno-političke situacije, Slovenci su opet organizirali agitaciju i manipulaciju u šest hrvatskih župa na Gornjoj Bujštini i u Črnici kod Buzeta (Hrvoji, Topolovac, Gradin, Pregare, Črnica, itd.).

Budući da je većina tih Hrvata (i Slovenaca i Talijana, dakako) radila u Koprui Izoli, te u strahu da ne izgube posao, stanovnici tih hrvatskih sela su se izjasnili za priključenje Sloveniji (jer su komunisti najoštrije sprečavali naše svećenike u osviješćavanju tih ljudi!).

Slovenačko iredentističko divljanje po Istri 1956.g. je prekinulo rusko gušenje u krvi Budimpeštanskog i sve-mađarskog narodnog ustanka protiv komunista, nakon čega su ruski tenkovi došli i na dio slovenačke granice.

Slovinci su tada brže-bolje “uvukli svoje rogove”.

Početakom 60-tih godina, nakon tihe čistke i/ili “penzionisanja”, odnosno “udaljavanja” tvrdoglavih hrvat-skih generala pro-nacionalne orijentacije (Ivan Rukavina, Rudolf Primorac, Vicko Krstulović, Stanko Parmač, Većeslav Holjevac, Franjo Tuđman, Ivan Šibl, itd.), Slovencima su se opet počeli otvarati apetiti prema hrvatskom dijelu Istre.

Budući da je sada već bilo opasno ići starim metodama agitacije i manipulacije, Slovenci su krenuli tihim i podmuklim putem: putem kupovanja hrvatskog zemljišta u Istri – što direktnim pogodbama s podmićivanjem općinskih moćnika i nadležnih birokrata, što bogatim podmićivanjem i kupovanjem privatnog poljoprivrednog i šumskog zemljišta, te naknadnim podmićivanjem nadležnih i moćnih općinskih birokrata za preimenovanje

poljoprivrednih u građevinska zemljišta (prije svega u Umagu, Bujama i Novigradu, ali i dalje prema jugu).

Slovenska republička vlast je za to imala odgovarajuće i tajne “CRNE FONDOVE”, iz kojih je davala vrlo povoljne kredite svojim potencijalnim “vikendašima” u hrvatskom dijelu Istre.

Tako su u hrvatskom dijelu Istre počela nicati brojna slovenačka “radnička” odmarališta i brojna naselja slovenačkih vikendica.

Tako su do rijeke Mirne nastala naselja i odmarališta u Pineti kod Novigrada, u Dajli, Špini, Sv. Pelegrinu, Finidi, Savudriji, a kod Savudrije i cijeli mali grad na Crvenom Vrh (Monte Rosso), koji se spustio do samog Piranskog zaliva, pa čak i uronio u njega (!!), uzurpirajući hrvatsko pomorsko dobro i zaprečavajući pristup moru autohtonom hrvatskom stanovništvu Savudrijskog poluotoka.

Sve je to bilo praćeno brojnim divljim i bespravnim gradnjama.

Raspad Jugoslavije dobro je došao Ljubljani kao nova izlika za neko “novo dijeljenje karata” – na svim dijelovima zajedničke granice – od Savudrije do Jelšana, Rupe i Lipe, pa preko Svete Gere, sve do Raskrižja.

Agitira se i manipulira na terenu, ucjenjuje se Hrvatsku koja se našla u nametnutom, prljavom i dugotrajnom ratu Beograda za “amputacijom” i aneksijom $\frac{3}{4}$ hrvatskog državnog teritorija (do crte Karlobag-Karlovac-Virovitica).

U tom lešinarenju je najkrvoločniji i najglasniji bio i ostao naš hrvatski izrod i udbaš Zmago Jelinčić, za kojim jedva nešto zaostaju neki udbaški novinari ljubljanskog “Dela” (Boris Jež, na primjer, koji je rodom iz Kopra), a dolje na terenu Judeo-Slovenac Daniel Starman iz Izole.

Cijelu Sloveniju malo po malo zahvata ta nova nacionalistička histerija, u kojoj samo poneki učeniji Slovenac (kao dr. Boris Gombač iz Izole, odnosno Pise i Geneve) pokušava opomenuti usijana novinarska pera i usijane publicističke glave da stvari ne stoje tako kako oni agitiraju.

I o tome će dr. Boris Gombač objaviti uskoro svoju knjigu (na talijanskom jeziku, jer živi u Toscani, u Italiji)

“La confine; una storia da non credere” (Granica; Jedna nevjerovatna povijest”).

* * * * *

Nedavno je, 14. travnja ove 1988.g., u Sečovlju (na čijem je mostu od 1945. do 1954. g. bila hrvatska granica) održana samoinicijativna tribina bijesnih

građana (unatoč protivljenju dr. Petera Toša, šefa slovenske delegacije u pregovorima s Hrvatskom o Piranskom zalivu).

Tribinu je vodio stariji novinar Kranjc, pod izlikom predstavljanja obimne i vrlo luksuzno opremljene knjige starog gospodina Vlade Habjana iz Maribora: “Slovenski mejniki” (“Slovenske granice”).

Bio sam tamo sa prijateljem gosp. Frankom Šturmanom iz Rovinja, predsjednikom Istarske nezavisne stranke (kojoj sam ranije bio dopredsjednik).

Bože što smo tamo svega čuli i po zidnim plakatima osnovne škole Sečovlje pročitali!

Toliko bijesa, toliko hysterije, toliko perfidije!

Naša bivša “braća” nas strahovito mrze (doduše, ovih dana ljeta 1988.g. mi je jedan slovenski turist u Umagu rekao: “Ma koga to uopće zanima Piranski zaliv? Znate, i mi smo Slovenci samo “stoka sitnog zuba!”).

Gospodin Habjan se čak pozivao i na neki “dokaz” u svezi s Katarinom Branković, ženom srpskog despota Đurđa Brankovića iz 15. stoljeća.

Na zidnim plakatima se kočoperio “podatak” da je Savudrija 700 godina bila u crkvenoj vlasti Pirana, itd.

Mlatila se i druga prazna slama, a od stotinjak prisutnih, 20-tak govornika iz publike (neki i iz Ljubljane i Maribora, kako su se sami predstavili) utrkivalo se svojim izlivima mržnje prema “pokvarenim Hrvatima”, koji su im oteli na prijevaru njihovu rijeku Mirnu, a i Pulu; ustvari sve do rijeke Raše.

Tik pred sam kraj, kad se već počela slaviti “pobjeda” nad mrskim dr. Peterom Tošom i još mrskijim Hrvatima, ja sam se (potpuno nepredviđeno) javio za riječ, zahtijevajući da se čuje i riječ jednog Hrvata.

Uslijedio je napet muk – i prije i poslije moje besjede.

“Zaboravili ste, gospodo, samo jedan i najvažniji argument: etnički.

A granica na Mirni – i to baš na ovom mostu dolje, usred Sečovlja, kod “premogovnika”, određene je na etničkom principu, a ne katastarskom!”.

Na to sam iz svoje kožne torbe izvukao tri knjige, naslovljene: “Imena i prezimena u Istri” (I., II. i III. dio) i pokazao ih svima. “Budući da u Savudriji nikad nije bilo ni jednog Slovenca, a da su Slovenci imali većinu samo u dva mala zaseoka: u Sv. Petru (13 S; 1 T) i Mazuriji (31S; 14T), a u cijeloj katastarskoj općini Savudrija svega 70 Slovenaca, naspram 320 Hrvata i 176 Talijana, Vi Slovenci nemate nikakvo pravo na Savudriju.

Čak ni katastarsko, jer je Piran bio italijanska a ne slovenačka općina.

Nemate pravo ni na više od polovice Piranskog zaliva.

Štoviše, nemate pravo ni na portoroški aerodrom i budite sretni da mi Hrvati od toga ne pravimo nikakvo pitanje”.

Tribina se, naravno, odmah raspala.

Završna riječ g. Kranjca je bila neobično škrta i izrečena u grču i kiseloj atmosferi.

Autor g. Habjan je odustao od završne riječi.

Na zakuski, na kojoj su nas dvojicu zadržali, pristupio mi je malo kasnije i stari gosp. Habjan i upitao gdje se može kupiti te tri knjige (dakle, on je napisao veliku i luksuzno opremljenu knjigu od oko 500 stranica, a da uopće nije znao za ključni dokument iz doba od 1945. do 1947.g., po kojem je Istra pripala matičnoj domovini i na temelju kojega je dogovorena i određena granica u Istri, odnosno na Dragonji!).

Bio je to “Le cadastre national de l’Istrie, 1945.”.

Odgovorio sam mu muklo i jetko da se te knjige više nigdje ne mogu naći, a kamo li kupiti, jer smo mi Hrvati toliko glupi da ne tiskamo ponovo te tri najdragocjenije knjige (istarskog svećenstva), koje su raspro-dane prije više od 25 godina!

Ja sam ih našao kod našeg župnika u Brtonigli, velečnog Josipa Krajcara-“Zvanića”, a imaju je i svi stariji slovenački svećenici na Koparštini.

Oko mene se odjednom stvorila vrlo prijateljska atmosfera, pogotovu kad im je najpoznatiji koparski publicist (Milan G.) objasnio tko sam ja.

U duhovitom “prepucavanju” argumentima, ja sam u jednom trenutku ponovio moj i Šturmanov već stari “argument” da bismo mi Hrvati mogli raspisati referendum o Piranskom zalivu , u Savudriji i savudrijskim selima – sa sve tri opcije: hrvatskom, slovenačkom i talijanskom u igri, te da sam ja siguran da bi nadmoćno pobijedila italijanska opcija (1988.g.!,op.a.), što bi Hrvatskoj pružilo izliku da Savudriju i njen cijeli “sporni teritorij” s morem iznajmi Italiji na 30 ili na 99 godina!

I šlus! Svi su zinuli od čuda, osim jednog “garavog” Dalmatinca iz Kopa (inače porijeklom iz Mirlović polja, kod Drniša), koji je naprosto poskočio od radosti, te mi odgovorio: “Samo vi Hrvati raspišite taj referendum. Mi već posjedujemo skoro cijelu i bolju polovicu od Plovanije do Kaštela, te skoro cijelu južnu stranu Piranskog zaliva, pa da vidimo kojih ima više!”.

Sve ovo nam se dešavalo, a i ponavlja se, zbog proklete hrvatske cmizdrave i plačljive diplomacije – najprije Bakarićeve, a sada i Granićeve.

Hrvatska stalno prihvaća da joj se izmišljaju i nameću tuđi problemi i frustracije, a onda takve definicije (“sporni problemi”) prihvaćaju razni hrvatski bakarići i granići. I picule.

Tako smo dobili i problem Prevlake, problem Ploča, problem Piranskog zaliva, a tu spada i problem Vukovara (jer još “nismo popili kavu u Vukovaru”, zar ne?).

Međutim, Piranski zaliv nije “sporan problem”;

Prevlaka nije “sporan problem”;

Sveta Gera nije “sporan problem”, itd.

Na Prevlaci je sporan (zaboravljeni) problem Sutorine, pa i cijele Boke Kotorske, koja je AVNOJ-skim ugovorom (pogodbom, nagodbom) bila dobila ravnopravan status s cijelom Crnom Gorom!

Kasnije je to Titov razbojnik Milovan Đilas, nakon ubojstva Andrije Hebranga (!), uspio izbrisati. Izbrisati autonomni status Boke Kotorske (uostalom, tako je bio izbrisan i ugovoreni-dogovoreni autonomni status Sandžaka!).

Na Svetu Geru treba već jednom poslati hrvatske redarstvenike ili specijalce, nakon isteka hrvatskog ultimatumu od, recimo, 15-tak dana.

Uzeli su nam Metliku i cijelu Bijelu Krajinu, sada bi još i Žumberak. Hoće i “svoj” Karlovac!

Uzeli su nam Razkrižje i Hodovu.

Sada traže i Rijeku, a na onoj tribini sam čuo da hoće i Trsat (jer je tamo navodno živio jedan slovenački svećenik prije par stoljeća)!

To se negdje mora već jednom zaustaviti – taj slovenački iredentizam i ta njihova maligna frustracija!

Na Crveni vrh kod Savudrije treba poslati buldožere (ako treba i u pratnji tenkova!) i porušiti do temelja sve bespravno sagrađene slovenačke “vikendice”, a to isto učiniti i u Špini, kao i u Sv. Peleginu, kako su to, uostalom, već nekoliko puta činili naši bivši komunistički rukovodioci iz Umaga i Buja, prije 15 i 20 godina.

Međutim, tada su Beograd i Ljubljana bili jači.

Danas to nisu.

Danas smo ovdje mi jači, pa to, kao svoji na svojem, možemo mirne duše i čistog obraza učiniti.

Isto tako treba revidirati sve ugovore, po kojima su Slovenci stekli terene za svoja odmarališta na našem dijelu Jadrana (pročitao sam to nedavno: preko 300 odmarališta, s preko 50.000 ležaja!).

I tu imovinu vezati za povrat duga od najmanje 300 milijuna DEM Ljubljanske banke prema hrvatskim štedišama!

* * * * *

Nešto ovdje treba posebno potcrtati: ovo što nam radi Ljubljana glede Piranskog zaliva, to nije nikakva “šala”, ni “provokacija”, a još manje “posljedica kolovoških vrućina”! (kolovoz 1988.g.!).

To je dobro pripremljeni i dobro vođeni plan slovenačke Iredente, počam od Jerneja Kopitara, suradnika i mentora Vuka Karadžića u Beču (od 1813. pa do 1844.g.), velikog poklonika Vukove teorije da su svi štokavci Srbi, svi kajkavci Slovenci, a samo čakavci Hrvati (izuzev, naravno, Istre!!).

Na tom tragu, već 1942.g. je dolazio u Istru Franc Rozman – Stane, komandant slovenačke partizanske vojske, koji je od naših partizana u Istri zahtijevao da se priključe njihovoj Osvobodilnoj Fronti, otvoreno polagajući njihovo pravo na cijelu Istru.

Nešto slično tome su pokušali i neki slovenački svećenici, koji su nakon pada Italije 9. rujna 1943.g. dolazili u Pazin, tražeći od naših svećenika da im se priklone.

I upravo na tom mjestu dolazimo do nekih ključnih i nepobitnih činjenica, odnosno argumenata!

Naime, dobro je poznato da je koparski biskup Antonio Boromeis 1733.g. zahtijevao da kapitel u Piranu izabere za kapelana u Savudriji svećenika koji razumije hrvatski, jer stanovnici Savudrije nisu razumjeli talijanski.

Njegov nasljednik Augusto Brutti je 1742.g. naredio da u Kaštelu ne može služiti svećenik koji ne zna hrvatski (ilirski). Biskup Leoni je naredio, prilikom kanonske posjete u Momjanu, da se kupi glagoljski Misal, a na biskupskom sinodu u Novigradu 1780.g. odlučeno je da se moraju sačuvati prava uporabe glagoljice u toj biskupiji, jer su to neki htjeli otpraviti.

Novigradski biskup Jakops Filip Tomassini (1631- - 1655.) piše u svojoj knjizi “De Commensarii storiografici provinciae dell’Istria” (1637.): “U Materadi

seljaci biraju svog župnika slavenske narodnosti”, a godine 1649. izdaje nalog da se u obližnjoj Brtonigli kupi slavenski Misal i slavet za tamošnju crkvu.

Njegov nasljednik biskup Darmiano naređuje da se za crkvu u selu Brdo (Gornja Bujština, op.p.) kupi staroslavenski Misal, ritual i slavet, a biskup Nikolaj Gabrielli izvješćuje da je u Tribanu godine 1693. našao glagoljske crkvene knjige.

Biskup Mazzocca (Macuka, op.p.) piše da se u Katedrali u Novigradu rabi glagoljska liturgija, a isto tako i u Novoj Vasi kod Brtonigle (1725.). Iz toga se vidi i potvrđuje (u knjizi dr. Lukasa Jelića “Fontes historical liturgiae glagoliae”, Krk 1906.) da se u svim crkvama Bujštine, osim u mjestima Buje i Umag, rabila glagoljica, što potvrđuje da su tu stanovnici Hrvati, jer su samo oni u svojim crkvama rabili glagoljicu i glagoljašku (narodnu) liturgiju, odnosno bogoslužje.

Povijesno nepobitna činjenica da je Savudrija 700 godina pripadala piranskoj crkvenoj župi, i dugo vremena piranskoj katastarskoj općini - nije nikakv bitan argument danas; naime, to je bio talijanski grad i općina, a ne slovenački, i Talijani su mogli krojiti karte kako god im se prohtjelo!

Piran je bio naseljen s preko 75 posto Talijana, nešto Dalmatinaca i istarskih Hrvata, a tek nešto oko pet posto Slovenaca.

O Savudriji i Monte Rossu da i ne govorimo.

Stoga tu nema što tražiti Geodetska uprava Slovenije, koja je prošlih tjedana (1988.g., op.a.) odredila svoje kućne brojeve u našim selima Mlini, Bužin, Škrile i Škudelin, s naše strane Dragonje.

Uostalom, u Sv. Luciji kod Portoroža je prvo osnovana hrvatska škola (1912.g.), kao i u Kopru (1911.g.).

Je li to nekakav “argument” za slovenačke iredentiste?

Uostalom, i u Sv. Barbari nad Miljem (danas Muggia kod Trsta) je prvo osnovana hrvatska škola, a tu je malo poviše na brdu i veliko hrvatsko selo Hrvatini. Je li i to nekakav “argument” za slovenačke iredentiste?

A što tek reći o tzv. “Šavrinima” u zaleđu Kopra i Izole. Recimo o selu Gunjače?!

Da, vrijeme je za zaoštavanje odnosa sa Slovenijom i nema govora o bilo kakvim “kompenzacijama” (sjetimo se toga u nesretnoj hrvatskoj Bosanskoj Posavini!!) za hrvatski dio Piranskog zaliva.

Tu se radi o iredentističkom posezanju Ljubljane za hrvatskim teritorijem, sličnim zloglasnom i tragičnom Memorandumu SANU iz 1986.g., koji je bio platforma za agresiju na Hrvatsku 1990./1991.godine.

* * * * *

Nakon svega ovdje izloženoga, jasno je kao dan zašto su se Granić i Frlec složili da se ni u čemu ne mogu složiti: **ZATO ŠTO SU PROBLEMI KRIVO POSTAVLJENI !**

Pogotovu u pitanju Piranskog zaliva.

Nije to nikakav “katastarski problem”, nego je to problem jednog zlokobnog mentaiteta, koji je jasno iskazan u zloglasnom 65. broju ljubljanske “Nove revije”, 1989.g., (Glavnog urednika Dimitrija Rupela!!), u kojoj su na srpsko-memorandumski način dati nacrti tzv. “Slovenskog nacionalnega programa”.

A tu je i subverzivno djelovanje Dolančeve UDBE, koja nažalost još nije “lustrirana”.

U igri su svakako još i beogradska UDBA, kao i talijanski SISMI.

Dakle, ne radi se o nikakvoj “šali”, niti o “provokaciji”, nego o perfidno smišljenoj i dugoročnoj operaciji, koja jamačno neće biti okončana za tri mjeseca, kao što nam obećava dr. Mate Granić.

Najopasnije je za nas podcijeniti taj problem.

Po mojem mišljenju tu postoje samo dva izlaza.

Prvi je striktno se držati Njegoševog “načela”: **“SVAKI SVOJU PAŠČAD PRIVEŽITE !”**.

Čim Slovenci lukavo i perfidno puste na nas svoje “bijesne pse” (Jelinčića i Starmana, na primjer), onda i mi moramo odvezati svoje “bijesne pse”, po načelu “Ljuta trava, na ljutu ranu”.

To će vrlo brzo otvoriti put konstruktivnim rješenjima.

Drugo je rješenje ono što sam još krajem 1992.g. predlagao: u obe delegacije, delegaciju dr. Hrvoja Kačića i delegaciju dr. Petera Toša najhitnije uključiti po dva lokalna i ugledna intelektualca, po dva svećenika i po dva politička zastupnika.

To bi moglo riješiti problem za najviše dva mjeseca.

Ante Rokov Jadrijević Brtonigla, Istra (29. aug. 1988.g.)

P.S.:

hrvatski „Fokus“ovo nije objavio.

No, uskoro se probudio! I zaveslao i svojim drugim veslom.

Ali, onda je došao na vlast Ivan-Ivica-Ivo Sanader i slijedeće godine smijenio Glavnog urednika „Fokusa“ g. Vjekoslava Bobana i tamo „instaliarao“ svog polit-komesara Marijana Majstorovića.

Srećom ili nesrećom, marionete kratko traju. „Poslije izdaje, izdajice više nisu potrebni“!!

Ante Rokov Jadrijević, dipl.ing.